

Sömürgecilerin İradesine Göre “Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı!”

Sömürgeci kafir Batı'nın nüfuzu Müslüman ülkeleri ayırtmış, dolayısıyla ülkeleri bölerek birçok parçaya ayırmış ve mafsallarını parçalayarak bir parçası burada, bir parçası orada her tarafı kırılmış bir halde bırakmıştır; tıpkı parçalanma ve etnik federalizm gibi Irak'ta yaşananlar, doğunun batıdan ayrılması gibi Pakistan'da yaşananlar, Doğu Timor'un Endonezya'dan ayrılması gibi Endonezya'da yaşananlar, güneyin kuzeyden ayrılması gibi Sudan'da yaşananlar gibi; böylece parçalanmış olan Müslüman ülkeler, daha fazla parçalanma ve bölünme yolunda ilerlemeye başlamıştır.

Nitekim İslami ülkelerimiz, Amerika ve Avrupa arasında servet ve nüfuz mücadelesi için bir otlak haline gelmiştir; bugün Sudan'da olduğu gibi ister hükümet ister isyancı hareketler içinde olsun ümmetin bazı evlatlarının bu çatışmanın birer araçları olması üzücü bir durumken bu çatışmada tek kaybeden, kendi işlerini kontrol edemeyen masum insanlar olmuştur.

Kâfir Batı, Sudan'da bölücü hedeflerini gerçekleştirmek için birçok habis yöntem ve araçlar kullanmış, birbiri ardına planlar tasarlamış, ırkçı, aksine coğrafi ve kabile naralarını körüklemiş ve uluslararası siyaset dilinde ayrılık ve bölünmenin eufemistik (örtmece) ifadesi haline gelen “kendi kaderini tayin etme hakkı” fikrinin propagandasını yapmıştır.

Nitekim bölünme silsilesi, İngiltere'nin 1882'de Mısır'ı işgal etmesinden itibaren başlamıştır; zira İngiltere, İslam beldeleri için çizdiği plana uygun olarak onları bölmeye başlamıştır; dolayısıyla Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere, 1953 yılında Sudan halkı için “kendi kaderini tayin etme hakkı” ve uluslararası gözetim altında referandum yapılmasını öngören bir anlaşma imzalayarak, kamuoyunu bölünme fikrini kabul etmeye hazırlamıştır; dolayısıyla bu anlaşma, Mısır'dan ayrılmak ve 1956 yılında Sudan Cumhuriyeti'ni ilan etmek için bir zemin hazırlamıştır.

İngiltere'nin kurnazlığı ve kötülüğü bu sınırdan da durmamış, aksine mesele Sudan'ı kuzey ve güney olmak üzere iki devlete bölmek için çalışmaya kadar gitmiş, Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden sonra, yani 1922 yılında bu planı uygulamak için çalışmaya başlamış, kuzey ile güneyi birbirinden izole etme politikası izlemiş, güney bölgelerde (Ekvator, Bahr al-Gazal ve Yukarı Nil) İslam'ın yayılmasına sıkı kısıtlamalar getirmiş, kuzeylilere ait bütün gelenek ve göreneklerin yayılmasını engellemiş, bu da güneylilerin kuzeylilere şüphe ve kuşkuyla bakmalarına neden olmuştur. Ayrıca İngiltere 1930 yılında güneylilerin kuzeylilerden farklı olduklarını belirten bir kararname çıkarmış, isyancıları desteklemek, casusluk yapmak, fitneyi körüklemek, isyan ve itaatsizlik ruhunu yaymak ve Müslümanlara karşı düşmanca ve kötü niyetli fikirler yaymak hedefiyle misyonerliği ve misyoner liderleri seferber etmiştir. İşte bunlar, Sudan'dan ayrılmadan önce komşu sömürgelerindeki ajanları aracılığıyla, doğrudan ve dolaylı olarak kuzeyliler ile güneylilerin arasını uzaklaştırmak için İngiltere'nin benimsediği birçok önlem ve tedbirlerdir.

Nüfuzun İngiltere'nin elinden Amerika'ya geçmesiyle birlikte Amerika da bölünme fikrini benimsedi ancak kendi yöntem ve araçlarıyla; Sudan'da, kapitalist ideolojinin kendilerine dayattığı mefhumdan hareketle Amerikan ve İngiliz çıkarları arasında bir anlaşmazlık olmasına rağmen ancak güneyi kuzeyden ayırma ve Sudan'ı bölme gibi temel fikir üzerinde aralarında herhangi bir anlaşmazlık yoktur ve ikisi arasındaki bu yakınlaşma, İslam beldelerinin durumunda olduğu gibi bazı uluslararası meselelerde ortaya çıkmaktadır.

Küfür ülkeleri olan Amerika ve İngiltere'nin Güney Sudan'ı kuzeyden ayırmak için üzerinde anlaştıkları en tehlikeli yöntemlerden biri de şudur; meseleyi uluslararasılaştırmak, yani meseleyi sahiplerinin elinden alıp büyük güçlerin eline bırakarak onların arzularına ve çıkarlarına göre çözülmesini ve tasfiye edilmesini sağlamaktır. Güney Sudan meselesinde yaşanan şey işte budur; zira birçok uluslararası aktörün müdahalesi nedeniyle sanki Sudanlı değilmiş, daha da ötesi sanki İslami değilmiş gibi bir hale gelmiştir! Güney Sudan, otuz beş misyonerliğe kadar ulaşan misyonerlik çalışmalarına ve misyonerlere açılmasının yanı sıra aynı zamanda insani dürtülerle ve sözde insan haklarını korumak için çalışıyormuş gibi görünen, varlıklarını meşrulaştırmak için maddi yardımlarda bulunan ve bu kisve altında sabotaj yapan kuruluşlara da açılmıştır; çünkü Sudan, dünyanın en fakir ülkelerinden biri olduğu yönündeki söylentilerin aksine hakikatte Allah'ın muazzam doğal kaynaklar bahşettiği zengin bir ülke olduğu için yardımlara ihtiyacı yoktur!

Nitekim İsyanlılar ve devlet arasında anlaşmalar imzalandı ve mesele, sanki güneydeki Afrikalı Hristiyanlar ile kuzeydeki Arap Müslümanlar arasında köklü bir ihtilafmış gibi ortaya çıktı; bunun üzerine güneyliler için "kendi kaderini tayin etme hakkı" olarak adlandırdıkları şeyi öngören "İlkeler Beyannamesini" onayladılar ki böylece bu fikir yeniden gündeme gelecek ve buna yönelik referandumun (halk oylaması) ardından ayrılma fikri onların önlerine açılan seçeneklerden biri olacaktı.

Tam da bu şekilde oldu; zira 9/7/2011'de güneyin ayrılması resmi olarak ilan edildi ve bir devlet haline geldi; böylece İngiltere ve Amerika, uğruna çabaladıkları şeyi gerçekleştirdiler ve Sudan Cumhuriyeti Başkanlığı ve Bakanlar Kurulu, (daha önce bilinen) Güney Sudan'ın kendi kaderini tayin etme kararı referandumunun sonucunu resmen kabul ettiklerini açıkladılar. Sonuçta %98,83 oranında ayrılma ve (kâfir Batı'nın hayali olan) güney devletçığının kurulması lehine oy çıktı. Nitekim o dönemde ABD Başkanı Obama, kurnazca bir zekayla planladığı bu sonuçtan dolayı Güney Sudan halkını tebrik etmiş ve Güney Sudan'ın yöneticileri ve politikacıları da bunu inanılmaz bir aptallıkla uygulamıştı!!

Bakın işte bugün Güney Sudan, iktidardaki iki ortak olan Cumhurbaşkanı Salva Kiir Mayardit ve birinci yardımcısı Riek Machar arasında aylarca süren askeri ve siyasi gerginliklerin ardından iç savaşın eşiğine gelmiş ve bu gerginlikler, son haftalarda yeniden başlayan askeri çatışmalara kadar tırmanmıştır. Uzun yıllardır devam eden mevcut çatışma, büyük ölçüde Dinka ve Nuer kabileleri arasındaki bir rekabetten kaynaklanıyordu ve 2013-2018 yılları arasında beş yıl süren ve yaklaşık 400 bin kişinin ölümüne yol açan ve 2018'de kırılgan bir barış anlaşmasıyla sona eren iç savaş da dahil olmak üzere çok sayıda askeri çatışmaya yol açmıştı.

Kabile, etnik veya bölgesel anlaşmalar üzerine kurulan ülkelerin akıbeti işte budur. Bakın işte Sudan'ın bölünmesi silsilesi, mevcut çatışmaların ortasında hala bu saate kadar etmektedir. Nitekim Hızlı Destek Güçleri'nin Darfur'da kontrol ettikleri bölgelerden Mısır'a yönelik ihracatı askıya almasının ardından, Darfur bölgesinin Sudan'dan ayrılabilceğine dair işaretler ufukta görünmeye başlamıştır. Bunu, Hızlı Destek Güçleri komutanının danışmanı Paşa Muhammed Tabik, Hızlı Destek Güçlerinin kontrolündeki bölgelerde acilen bir hükümet kurulması ve bu adımın Sudan devletinin birliğini korumak için uluslararası toplum tarafından memnuniyetle karşılanması ve derhal tanınması gerektiği şeklinde açıklamıştır.

Buna ek olarak Sudan'da yaşanan hızlı saha olayları tek bir yönde ilerliyor ki o da: ordunun Sudan'ın çoğu bölgesinde kontrolü yeniden ele geçirmesi ve batı bölgesi, özellikle de Darfur'u Hızlı Destek Güçleri'ne bırakmasıdır; eğer bu eğilim devam ederse, ülke fiili bölünmeye doğru ilerleyecektir.

Görünün o ki Amerika Birleşik Devletleri'nin çıkarı, Güney Sudan'da yaptığı gibi Darfur'un ayrılmasını hızlandırmaya doğru kaymış durumdadır; daha önce Darfur sorununa siyasi çözümler getirilmesi konusundaki konuşmaları göz ardı etmişti; çünkü hem Güney hem de Darfur dosyasıyla aynı anda meşgul olmak istemiyordu; bu yüzden o zamana kadar Darfur dosyasını alevlendirmeyi bırakmıştı. Dolayısıyla sadece insani ve güvenlik dosyaları ile yerinden edilmiş kişiler sorununu ele almış ancak bunları ciddi bir şekilde çözmeye çalışmamıştır; aksine her seferinde Avrupa tarafındaki sıcak ortamı yatıştırmaya ve Darfur dosyasının sıcaklığını tam olarak bilmesine rağmen uluslararası toplumu bölgedeki durumun sakin olduğu konusunda tatmin etmeye çalışmıştır. Bilindiği üzere Darfur'daki çatışma başlangıçta kabileler arasında tarım alanları, sulama, otlatma ve su kaynaklarıyla ilgili yaşanan basit geleneksel sorunlardan ibaretti ve bu sorunlar kabile liderleri tarafından hızla çözülüyordu. Bu tür sorunların tüm kabile bölgelerinde yaygın olduğu ve hareketli kabile toplumlarında ortaya çıkan doğal anlaşmazlıklardan biri olduğu bilinmektedir; ancak Amerika'nın Güney Sudan'ı, -özellikle İngiltere ve Fransa'ya- (güney Sudan'da) bir rol vermeden izole etmesinin sonucunda Avrupa, bir yanda Arap kabileleri, diğer yanda da hepsi Müslüman olan Afrikalı kabileler arasında Darfur'da fitne ateşini tutuşturmuştur. Dolayısıyla Avrupa, Amerika'yı zor durumda bırakmak ve o dönemde Amerika'ya sadık olan el-Beşir'in konumunu istikrarsızlaştırmak için Darfur meselesini askeri, siyasi ve medyatik olarak gündeme getirmeye odaklanmıştır ki böylece Amerika güneydeki değerli avının tadını çıkarmasın ve hatta Avrupa Sudan'da kendisine bir dayanak noktası bulabilsin.

Artık dosyaya sıkıca sarılmanın zamanı gelmiş olup işte Amerika da tam olarak bunu yapmaktadır; böylece Sudan, Amerika'nın elinde istediği gibi oynadığı bir oyuncak haline gelecek ve Amerika'nın Sudan'daki devam eden çatışmaya ve Darfur'a getireceği çözüm, Amerika'nın güneyi ayırmak için uyguladığı senaryoların aynısı olacaktır; böylece de Amerika Sudan'ı parçalamak ve bölmek şeklindeki istediği şeyi gerçekleştirecek ancak bunu, Sudan'ın evlatlarının katliamları, icraatları, işbirlikleri veya sessizlikleri sayesinde gerçekleştirecektir!

Sudan halkının bu komplolar ve çatışmalar karşısında alması gereken tutum ve Sudan bölgelerinin düşmesini durdurmak için yapması gereken şey, batıda ısrar etmemek ve düşmanlarımızın istedikleri siperlere yerleştirdikleri satranç taşları olmaya boyun eğme ve kabullenme politikasını sürdürmemektir. Aynı zamanda bizim üzerimize düşen, ülkemizin sorunlarını çözmek için suçlu Amerika'ya güvenmememiz ve ülkemizin ümmetin düşmanları arasında bir savaş alanı haline gelmesine izin vermememizdir; çünkü bu İslam'ın kabul etmediği bir şeydir; zira bu, aşağılanma, zayıflık, bölünme, parçalanma, yıkım ve Allah'a, Rasulü'ne ve müminlere ihanet gibi ülkeyi büyük bir felakete doğru sürüklemektedir. Ayrıca bu şekilde kafirler insanları öldürüyorlar, servetleri yağmıyorlar, hakları gasp ediyorlar ve Müslüman ülkelerde serbestçe gezip dolaşıyorlar; zira onlar nezdinde Filistin ile Irak arasında ve Endonezya, Afganistan, Sudan ve diğer Müslüman ülkeler arasında hiçbir fark yoktur.

Peki ümmet ne zaman uyanıp da düşmanlarının kim olduğunu öğrenecek, dolayısıyla düşmanlara karşı bu anlayışa göre hareket edecek, onların araçlarını tanıyıp onları bir çekirdek gibi çitleyip atacak ve kalkınma ve kurtuluş yolu olarak sadece İslam'ı benimseyerek izzeti ve onuru için çalışacak? Bu ise ancak Allah'ın şeriatını uygulamak ve ümmetin, siyasi ve büyük küçük diğer tüm konulardaki hayatını hidayet Peygamberi Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i takip etmekle olacaktır. Zira Mevla Azze ve Celle şöyle buyurmuştur: **فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا** “Hayır, Rabbine andolsun ki; aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip sonra haklarında verdiği hükümden dolayı içlerinde bir sıkıntı duymadan kendilerini tamamen teslim etmedikçe iman etmiş olmazlar.” [Nisa 65] Ve Subhanehu şöyle buyurmuştur: **فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا** “Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz -Allah’a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız- onu Allah’a ve Rasul’e götürün; bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir.” [Nisa 59] İşte büyük kurtuluş budur. **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ** “Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah ve Rasulü’ne icabet edin.” [Enfal 24] Peki icabet edecek misiniz?

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Rana Mustafa